

Betaling, der er givet for den ubetydelige Uleilighed til Retsbetjenten, der læser Kundgjørelsen om Ægteffabets Indgaaelse og derom giver Attest. Det er vistnok Noget, der er af meget underordnet Vigtighed i denne Sag, hvorledes Betalingen er, og det er vistnok med Hensyn til vedkommende Dyrigheds Interesse i Sagen aldeles ikke værd at tale om. Men det giver dog Loven et eget Præg, at der er et saadant Misforhold imellem den Betaling, der her er bestemt. Hvad Dyrigheden angaar paa Brudens Hjemstavn, for hvilken Forbud imod Ægteffabets Stiftelse maa anmeldes, hvis Noget vil gjøre Forbud, og som altsaa maa give Attest paa, at intet Forbud er gjort, for Bietelsen skal skee paa et andet Sted, er slet ingen Betaling fastsat. Dette er jo vistnok i sig selv af liden Vigtighed, men det synes dog ogsaa at være et Punkt, som man, naar Lovgivningen engang skal indlade sig derpaa, ikke saa godt kan lade staae. Der synes iøvrigt heller ikke at være mindste Grund, hvorfor man ved særlige lempelige Sportelbestemmelser skulde lette Vedkommende Afgang til det borgerlige Ægteffab der, hvor de maaffee kunde have faaet den kirkelige Bietelse, og altsaa fra dette Standpunkt forekommer det mig, at det er ikke ganske uansædeligt, at man her har fastsat en saa indskrænket Betaling.

Cultusministeren: Den ærede Ordfører har underkastet de 5 Paragrapher, der i dette Dreblik ligge til Forhandling, en Kritik, der ikke synes at lade dem megen Gode tilbage, med Hensyn til deres omhyggelige Udarbejdelse. Det er vanskeligt at bestemme, hvorledes man skal imødegaae en saadan Kritik, naar dertil ikke er knyttet noget Endringsforslag, eller Kritiken ikke knytter sig til Endringsforslag, som vise, hvad man vil. Man staaer nemlig da i Fare for muligen at trætte Thingets Opmærksomhed ved en Discussion, der ikke synes at kunne føre til noget Resultat, i det Ringeste ikke ved denne Forhandling; men paa den anden Side troer jeg at skyldes baade den ærede Ordførers høje Anseelse og mig selv at gaae noget ind paa Sagen — for den ærede Ordførers Skyld, idet jeg har en for dyb Agtelse for ham til at tage en saadan Dadel, udtalt fra hans Side, let; for min Skyld, og

jeg vil tilføie, for Lovudkastets Skyld, fordi jeg ikke troer, at man bør lade denne Lov gaae ud, belastet med en saadan Mistanke for at være lessindigt og flødesløst affattet, og den vilde maaffee være tilstede, hvis Loven udgik efter en saadan Kritik, uden at denne var modsagt.

Jeg maa nu foreløbigen bemærke, at det dog forekommer mig, at der ligger en vis Ansydning af, at den ærede Ordfører dog maaffee kunde have været noget for nøiøsende i Betragtningen af disse Paragrapher, naar der lægges Mærke til, at disse Paragrapher uden en eneste Endring, det jeg huffer, undtagen nogle ganske ubetydelige Ting, som ikke blere omtalte her, ere passerede Dverveielser af en Comitee paa et andet Sted, hvori det juridiske Element saavel som det geistlige foruden Erfaringen i slige Forhold være repræsenterede, og dernæst paa samme Maade have passeret Discussionen i det andet Thing, og endelig her i dette Things Comitee maae ansees at have været særligt forhandlede af de Medlemmer af Udvalget, der anbefalede Thinget at gaae ind paa Lovudkastet, og altsaa maatte ønske, at Lovudkastet fik den heldigt mulige Form, uden at der er gjort en eneste Bemærkning ved disse Paragrapher. Men jeg troer virkelig ogsaa, at den ærede Ordførers Betragtning af disse Paragrapher er ganske væsentligt-betinget af en vis Ugunst imod den hele Foranstaltning; jeg tør ikke Andet end ligefrem at udtale det. Naar denne Ugunst er tilstede, saa overføres den, og det endog ogsaa ubevidst, set paa den Form, hvorunder Gjenstanden skal fremtræde, og man finder Vanskeligheder og Betænklichkeiten der, hvor man ellers ikke vilde finde dem. Naar jeg betragter de Betænklichkeiten, som ere yttrede af den ærede Ordfører, saa er der først en Række, som jeg troer aldeles at maatte afvise, det er nemlig dem, som gik ud paa at savne visse nøiagtigere Bestemmelser og visse omhyggeligere Cauteler ved denne Form for Ægteffabets Stiftelse, men som man ligesaafuldt savner ved den hidtil, og med Guds Hjælp ogsaa i Fremtiden aldeles overveielende, almindelige Form af Ægteffabets Stiftelse. Naar det saaledes her fordres, at Forloverne bør møde paa Thinget, da vide jo